

— Бива ли си го?

— Вижда се, че мераклия ржка е пипала. Цѣлата бѣчва бихъ купилъ.

— Не ми е за проданъ.

— Пъкъ азъ рекохъ да дойда, че на оброкъ се вино избира.

Нѣкои се изсмѣха, като разбраха, кое е довело бай Ивана отъ Илаковъ-ржтъ на тѣхния оброкъ да дойде. Мнозина му подадоха бжклици дано имъ хареса виното.

Бай Иванъ ничия бжклица безъ напиване не върна. Па и тѣ ги опитаха, и разговора ставаше по-веселъ.

А бе, кой тукъ е най-гласовитъ, че пѣсень да ни запѣе, — се обади нѣкой.

— Тъкмо приказката отъ устата ми открадна, — допълни епитропътъ.

Ала никой се не решава.

Само дѣдо попъ се поизкашли, пъкъ пѣсень не почна, че нѣкакъ не е въ реда си: свещеникъ весели пѣсни да пѣе.

Тогазъ неочаквано странникътъ тихо затананика.

— Я гледай! — се спогледаха всички.

А странникътъ, колкото въ пѣсенъта навлизаше — толкова гласътъ засилва. То бѣше приказка и пѣсень, и всички се заслушаха...

... Нѣкога презъ днитѣ на черно робство Ангелъ Биделя не могълъ да търпи, кога сж сеймени въ Сѣнокосъ върлували. Видѣлъ еднажъ каймамина, че неговата буля-вдовица закачилъ — претъмнѣло му на очи; замахналъ съ ножъ и агата въ сърдце промушилъ. Отъ тогава въ село Сѣнокосъ турски кракъ вече не стжпалъ.